

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

Květen 2025

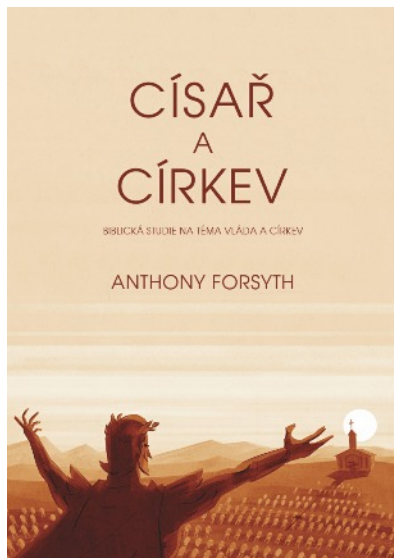
Ročník 6, číslo 55

***Tehdy očistím rty každého lidu a všichni budou vzývat
Hospodinovo jméno a sloužit mu společnou paží.
(Sofonjáš 3,9)***

OBSAH

Soli Deo Gloria	3
Štít víry	4
Kořist silného muže	9
Bible obsahuje to nejdůležitější, co člověk potřebuje	11
Může být křesťan introvert?....	13
Chození s Kristem	18
Ženě učit nedovolují: Řešení	24
Orientace v dobru a zlu: Role občanské vlády v Ř 12–13	27
Boží měch na tvé slzy	29
Nikájský koncil II. „Císař správcem církve“	33

Vydává **Spolek Soli Deo Gloria**
 Bellušova 1810/19, 155 00 Praha 5
 Odp. redaktor Jaroslav Kernal
 © Spolek Soli Deo Gloria
www.solideogloria.cz
kernalj@solideogloria.cz
 Č. účtu 2602365989/2010 (Fio)
 Vychází měsíčně.
 Ev. č.: MK ČR E 24450
 Tisk: Tisk Pětka s.r.o.
 Horova 1631
 252 63 Roztoky

Císař a církev

Anthony Forsyth

Když nám vláda nařídí, abychom skákali, máme prostě říct: „Jak vysoko?“

Kniha ve stručném přehledu seznamuje s biblickým učením o autoritě, a zejména s tím, jak to souvisí se vztahem mezi císařem (tj. civilní vládou) a církví.

Kniha vyjde v polovině července.

Ohledně předprodeje knihy sledujte informace na našich stránkách.

Cena knihy v předprodeji bude 120,- Kč (plná cena bude 180,- Kč).

SOLI DEO GLORIA

Ti, kdo v slzách sejí, s plesáním budou sklízet. (Ž 126,5)

Kdo slouží Bohu na zemi a rozsévá semeno poslušnosti, bude v nebi sklízet úrodu království. Pohleďte, jaké semeno pro nás připravil náš Pán (J 15,10): „Zachováte-li má přikázání ...“ – to je mnohdy slzavá setba v tomto světě. Ale jaká je její úroda! „Zůstanete v mé lásce.“

Rozsévát v slzách na zemi znamená namáhavě a usilovně pracovat na díle Božího království, stát na místě, kam nás Bůh povolal, být světlem a solí tomuto světu a šířit evangelium. A dá-li Bůh, uvidíme jednoho dne sklizeň, která naplní naše srdce nevýslovnou radostí.

Na této cestě – ať už poslušnosti Pánovu slovu nebo sdílení tohoto Slova, vám chceme, milí čtenáři, být posilou a pomocí.

Do čísla, které právě čtete jsem zařadil pár „bojových“ článků – jednak je to hned následující článek Štít víry od našeho vzácného myslitele a radikálního následovníka Pána Ježíše Krista Petra Chelčického. Jedná se o úryvek z jeho knihy *O duchovním boji*. Této knize bych se rád v následujících měsících věnoval trochu více, aby brzo mohla spatřit světlo světa v novém kabátě, tedy převedená do současné češtiny a tak zpřístupněná dnešnímu křesťanovi. Dále jsou dvě kázání kazatelů, kteří byli současníky, Aloise Adlofa (1861–1927) a Jana Karafiáta (1846–1929). Oba můžeme směle považovat za hrdiny víry, velikány, kteří nás předešli na cestě do Božího království. Kéž bychom povzbuzení jejich slovy i jejich životy běželi náš běh s větší vytrvalostí a horlivostí.

V závěru časopisu se vracím k minule připomenutému výročí 1700 let od Nikájského koncilu s jedním poučením, které plyne z jeho uspořádání císařem Konstantinem Velikým.

Kéž vás Bůh naplňuje radostí a pokojem nejenom při čtení tohoto čísla časopisu Soli Deo Gloria, ale vždycky a všude.

Jaroslav Kernal

ŠTÍT VÍRY

Petr Chelčický (1390–1460)

Dále říká apoštol: „Vezměte štít víry, abyste jím mohli uhasit všechny ohnivé šípy toho zlého. Vezměte také přilbu spasení a meč Ducha, jímž je Boží slovo“ (Ef 6,16–17). Těmito slovy apoštol učí všechny věrné Kristovy rytíře, aby se do tohoto těžkého boje plně vyzbrojili Boží zbrojí. Prikazuje vzít štít víry, aby nepřátelé střílející z dálky nemohli člověka zranit. A tím štítem má být víra.

Člověk může být oklamán dvojím způsobem: jednak skrze zálibu v žádostech, jednak skrze nevědomost v rozumu. Ale protože apoštol už naučil, jak mají být „obuty nohy“ (připravenost kázat evangelium pokoje – viz Ef 6,15), nyní učí, aby si vzali víru jako štít. Víra se týká věcí neviditelných, duchovních a budoucích. Je jako světlo, které osvětluje rozum, a je jako štít, který zadrží každou silnou duchovní ránu, neviditelnou tělesnému oku. Proto je k tomuto boji potřeba, aby víra člověku jako světlo ukázala všechny duchovní a neviditelné nepřátele – jak k člověku přistupují a z čeho pocházejí. Z těchto důvodů má mít člověk víru v sobě, neboť prorok říká: „Avšak můj spravedlivý – říká Bůh – bude žít, protože uvěřil. Kdo by však odpadl, v tom nenajdu zalíbení.“ (Ab 2,4; srov. Žd 10,38).

Đábel překrucuje víru

Protože ďábel ví, že bez víry se člověk Bohu nelíbí, usilovně se snaží lidi oslepit, aby víře vůbec nerozuměli, a když jí nerozumějí, aby se Pánu Bohu nelíbili. Nebo takoví lidé ani nevědí, v čem se mu mají líbit, a ani neznají víru samotnou – co to víra vlastně je. Jindy ďábel klame lidi tak, že i když víru (formálně) znají, nerozumějí jí správně a nemají k ní upřímné srdce.

Kvůli nepochopení víry lidé upadají do bludů prostřednictvím velké ďáblovy vychytralosti. Neboť když ďábel vidí, že někteří lidé jsou neklidní a nemají pravé a duchovní pochopení víry, pak je uvede buď do kacířství, nebo k lstivému vykládání Písma. Jak je nám obojí nyní známo

z mnoha příkladů. Mnoho lidí dlouho bloudilo – od doby, kdy kněží získali světský majetek – ohledně Kristovy krve i jiných pravd. A to vše kvůli lstivému výkladu Písma od zlých „duchovních“ a tělesných lidí. Stejně tak se i nyní dějí taková znevažování a rouhání, jaká nebyla slyšena od počátku Písma svatého, od různých lidí. A to vše se děje skrze lidi duchovně slepé, kteří mají tělesné, světské chápání víry. A protože jsou svévolní a pyšní, proto apoštol z nejnaléhavější potřeby přikazuje vzít štít pravé Kristovy víry, neboť víra je základ všeho dobrého.

Když ďábel vidí, že může tuto víru narušit bludy, pak už bitvu proti člověku vyhrál. Nejen v tom, v čem člověka od víry odtrhl, ale narušil i všechno, co ten člověk dělá. Zatímco kdyby měl plnou víru, jeho skutky by byly velmi chvályhodné, ale kvůli zkažené víře bude všechno na něm odsouzeno. Proto bude šťastný ten člověk, který se uprostřed těchto mnoha svůdců najde v pravé víře.

Čistá víra je křesťanovým štítem

Když ďábel nasele tolik rozmanitých duchů, kdo si vezme štít víry v Krista, aby o něm vyznával pravdu, když zde bude považován za bludaře těmi, kdo sami tvrdí, že následují Krista a správně stojí na jeho víře? Proto jedině ten, komu nyní bude dána čistá víra shůry z nebes, ji zachová – neříkám tím, že o ní bude mnoho mluvit, ale tím, že pro ni bude trpět. Ve víře jsou položeny mnohé a nesnadné věci, proto kdo a koho se na ně nyní bude ptát? Jedině ten, koho on sám naučí a komu zjeví tu pravou víru, si ji může vzít jako štít, postavit se proti ďáblu v duchovním boji a nebýt oklamán žádným bludem.

Neboť proto apoštol přikazuje vzít čistou Kristovu víru jako štít, aby uhasil nebo jako na štítu zadržel šípy toho zlého ďábla. Tyto šípy jsou jako střely z dálky – zlé a lstivé chápání padne do srdce skrze zlé učitele, kteří balí Boží slova do své lži. A prostý člověk slyší, že se citují Boží slova, neodvažuje se jim odporovat, věří jim a váží si jich, jenže neví, kam jimi bude veden, když je v nich zabalena lež. To, o čem slyší, že je Boží slovo, bez obav přijme do srdce, ale lží, která je zabalena do zvuku Božího slova, bude zraněn na duši jako ohnivým šípem. Neboť šíp nelze vystřelit, pokud není nasazen na luk. Stejně tak i ďábel skrze pokrytecké lidi „nasadí“ Boží slovo na svou lež a střílí lidem do

srdce. A proto v lidech nezůstane Boží slovo, ale smrtelná lež. Proto zde apoštol také říká, aby si vzali štít víry, když ty ohnivé šípy létají pod rouškou Božích slov.

O nichž Pán Bůh říká: „Což není mé slovo jako oheň...?“ (Jr 23,29). A jinde znovu říká: „Co jsi řekl, je důkladně protřibené, tvůj služebník si to zamiloval“ (Ž 119,140). Když jim lidé věří, že jsou Boží, pak podle toho, jak byla „vystřelena“, tak zapálí. Pokud byla slova předána skrze pravdu, pak ihned ukáží skutek pravdy; jestliže však byla „vystřelena“ skrze lež, pak ve skutečnosti přinesou zlo, které odporuje Božímu slovu.

Proto víra, která není popsána písmeny, ale vlita do člověka skrze Ducha svatého, má jako světlo všechno rozlišovat, i Boží slova samotná. A má být jako štít, protože jelikož tato víra rozumí Božímu slovu, zachytí vychytralé střely ďábla a pokryteckých lidí, kteří balí svou lež do Božích slov. Ale když v někom taková jasná víra není, nemá štít proti ohnivým střelám krutého ďábla, který používá pokrytce jako samostříl k vykonání své kruté zloby.

Ohnivé šípy bludů a pokušení

Také ďábel střílí jako ohnivými šípy do srdce lidí různé bludy skrze vnuknutí. A když člověk víru nezná, nebo ji má zatemněnou a zmatenou nějakými bludy, jak tyto střely zadrží, když nemá štít pravé víry? Když ďábel střelí šípem zoufalství, zatíží člověka hříchy a představí mu jeho skutky i život jako ohavné; našeptá mu, že všechno, co dělá, dělá špatně a neúčinně. A tím ho v srdci zatíží zoufalstvím. A pokud nebude mít pravou víru jako štít, nebude se mít čím bránit před touto střelou.

Také víra má být živá a silná v pokušení, když přijde násilí a bezpráví a ďábel střílí do srdce zlé pochybnosti, strach, vzdor/pýchu a netrpělivost. A není-li zde živá a láskyplná víra k Bohu, čím se zadrží ty šípy, které takto padají do srdce a podněcují hněv jako plamen? A když není víry, zraní i usmrtí duši, neboť tím náhlým hněvem v nich spálí duchovní pokoj, lásku k bližním a dobré svědomí a někdy jednou střelou zapálí mezi lidmi velký oheň svárů.

Dalšími šípy jsou zlá ďábelská podněcování v srdci lidí k nečistým myšlenkám a žádostem. A těmito šípy ďábel střílí do srdce muže skrze

vzhled ženy tak rychle, jakmile jen uslyší její hlas nebo uvidí její tělo, tvář, ruce, nohy. A jakmile se ona pohne nebo jak se upraví, tak náhle zasáhne muže zlou žádostí. Ale ne každá žena je taková a ne každému muži může skrze tyto příčiny způsobit tak těžkou ránu; ani tím neříkám, že by to byl její hřích, pokud by od ní tak rychlá rána někoho zasáhla. Neboť sama přirozenost to přináší bez její vůle, jelikož přirozenost ženy je pro muže jako přirozenost ohně – snadno ho zapálí. Proto je psáno, že „žena je mužova nepravost“.

Ale jí přísluší, chce-li být nevinná, chovat se opatrně a stydlivě a nenosit na sobě to, co může být příčinou pádu: necudnou a okázalou úpravu, jak mívají ve zvyku lehké ženy, ani ukazovat jiné vyzývavé pózy těla, z nichž by mohlo někomu přijít pokušení. A když si ve všem počíná opatrně, není vinna ničím, i kdyby byl někdo skrze ni zraněn.

Neboť toto má každý slyšet: ďábel střílí ohnivými šípy a proti těmto šípům má každý mít víru, aby je jako štítem zadržel. A pokud ti nějaká žena škodí (je ti pokušením), nedívej se na ni, ani s ní mnoho nemluv; totéž platí pro ženu ohledně muže! Neboť i v ženě spočívá žádost a náklonnost k mužům, a ďábel také střílí skrze muže, a to i velmi daleka. Stačí, aby žena uslyšela jméno muže, ke kterému cítí náklonnost; i když uslyší jen zmínku o něm a on bude třeba dvacet mil daleko, přesto to těžce zraní její srdce neklidem, myšlenkami a někdy i nesprávnými žádostmi. A to je ohnivý šíp, který se zabalí do slyšené zmínky o muži, přijde daleka do srdce ženy a někdy zapálí srdce k vášnivé touze a tělo ke smilstvu. Proto mohou být obě pohlaví zraněna, jedno skrze druhé, neboť ďábel se vždy snaží zasáhnout ohnivými šípy, aby zapálil srdce i tělo ke zlu.

Štít víry chrání před lákadly světa

Proto všichni potřebují víru jako štít, aby nezahynuli jeho střelami. Neboť jsme postaveni jako v ráji, kde je strom poznání dobrého a zlého, a vidíme na něm zdánlivý život a přitažlivost. Ne ten strom z ráje je zde s námi, ale na světě je mnoho věcí, které jsou dobré a žádoucí, pěkné na pohled a lákavé k ochutnání. Proto Bůh vydal své příkazy, aby člověk nesahal na to, co je tak pěkné a lákavé k ochutnání. A toho je mnoho, neboť ve všem stvoření jsou takové věci. Tak je i v ženách

krása a půvab. A takové věci jsou žádoucí a zdánlivě správné i v duchovní oblasti, ač mnohé jsou klamné.

Proto když se člověk přiklání k životu tělesnému nebo duchovnímu, touží po tom, co je dobré pro ten život, který miluje, ať už duchovní, nebo tělesný. Pokud miluje duchovní život, pak touží po dobru, které k tomuto životu patří; a pokud miluje tělesný život, pak miluje také majetek a jiné radosti, které patří k tělesnému životu. Proto to ďábel sleduje, vidí náš postoj k těmto věcem a na základě toho nebo skrze to k nám přistupuje.

A protože ty věci, které milujeme pro život, jsou oděny dobrými jmény – některé se nazývají svatý stav, jiné počestný úřad a dobrá pověst, další potřebné, užitečné, příjemné, pěkné, spořádané – takto má svá jména to, co patří k životu. Proto „Evina žádost“ hledí na to, co je tak pěkné na pohled a příjemné slyšet, a vidí, že ti, kdo si těchto věcí užívají, žijí ve cti, v rozkoši a ve štěstí. Proto ďábel tyto věci nabízí a střílí jimi lidem do srdce; nevyhrožuje jim smrtí, ale jako by je vedl k životu, dává jim v tom příjemnou naději. A zaměří je na to, co se nazývá dobré, co je potřebné a užitečné, počestné, co se sluší, co je možné, co je svatý stav a počestný úřad. A tím ďábel lidi „opíjí“, aby se nebáli škody v tom, co se nazývá svaté, počestné, slušné, řádné, příjemné a pěkné.

A protože Bůh zcela nezakázal užívat takové věci pod těmito jmény – neboť všechno, co Bůh stvořil a učinil, je dobré – ale když jsou pěkné na pohled a lákavé, tehdy žádostivost táhne k tomu, aby spatřila a plně zakusila moc všeho, co ji sytí nebo jí působí potěšení. Ačkoli Bůh nezakazuje užívat některé věci k zachování života, žádostivost se k nim natahuje, chtějíc zakusit jejich moc, a tím ihned pohrdne Bohem. Ale ďábel střílí do srdce tím, co má navenek dobrou podobu a počestné jméno.

KOŘIST SILNÉHO MUŽE

Alois Adlof (1861–1927)

Střeží-li silný muž v plné zbroji svůj palác, jeho majetek je v bezpečí. Napadne-li ho však někdo silnější a přemůže ho, vezme mu všechnu jeho zbroj, na kterou spoléhal, a kořist rozdělí. (Lk 11,21–22)

Ježíš mluví o míru a válce. Silný ozbrojenec střeží svůj palác a všechno, co má, je v bezpečí. Nikdo si na to nedělá nároky, a i kdyby dělal, nic by to neznamenal. Co získal, to má. Vždyť je silným ozbrojencem. Kdo to je a jaký je ten mír v jeho říši? Toho silného ozbrojence známe. Na světě nemá sobě rovného. Je to satan, mocný vládce ve vzduchu. A jak projevuje svou moc? Přichází na shromáždění a bere slovo ze srdcí, aby lidé neuvěřili a nebyli spaseni. Vstupuje mezi apoštoly a Jidáš se stává jeho kořistí. Chce Petra, a jen chvilku a bude s ním konec. A v ono ráno zrození církve po vylití Ducha svatého přichází, aby vložil síly nepravosti do srdcí Ananiáše a Safiry. Jako řvoucí lev obchází a hledá, koho by uchvátil. A svou kořist je odhodlán střežit. Jeho poddaní mu slouží bez odporu. Už se ani nenechají znepokojovat. A jaký je to mír, který vládne v jeho říši! Řinčení otrockých okovů, sténání týrané ženy, křik obětí – to je jen hudba tohoto míru. A kde lidé nepotřebují Boha, libují si, jaký je to klid! Svědomí je netíží, žádná přikázání neplatí, na peklo nikdo nedbá. Jaký to klid – přes zničené životy, přes rozbité rodiny je klid. On v klidu střeží všechny své poddané a oni se ani nepokoušejí z jeho klidu uniknout.

Ale díky Bohu! Tento hrozný klid smrti a zkázy má svůj konec. Pán Ježíš přinesl válku, a to válku s blaženým a požehnaným významem. On je ten silnější, který na toho silného ozbrojence útočí, aby mu jeho kořist vyrval. Přinesl oheň a rozrušil lidská srdce, aby umrtvené svědomí znovu povstalo. Ano, on podstupuje boj, na který se dívá nebe a ve kterém je celé peklo na nohou. Klid už nemůže trvat. Ano, v tom boji, kde lidské srdce je bojištěm, to nejde snadno. Když se lámou okovy a otevírá se žalář, nejde to dobrovolně. Satan se dobrovolně

nevzdává. O každý kousek srdce se svádí boj a srdce sténá, pláče a kvílí, třese se a klid je pryč. Proto mnozí utíkají před vlivem Ducha svatého, protože se bojí osvětlení. Nechtějí vidět svůj stav, nechtějí se leknot, nechtějí prožít boj. Raději si volí shnilý klid duše, která nemyslí, která nechce pryč od hříchu, které nejde o nebeské cíle. O tento shnilý klid se báli přední muži izraelského národa, a proto krále pokoje vydali na smrt. Apoštolové byli budičkem a probouzeli svědomí, a proto byli pronásledováni. Kdybys mlčel, kdybys nikdy nebudil, kdybys nechal na pokoji satanovo panství, nikdo by ti nic neřekl. Ale protože nemlčíš k hříchu, protože probouzíš spící, protože ti jde o to, aby Ježíš kraloval v srdcích, proto tě svět bude nenávidět a peklo se bude vzpouzet.

A přece ten boj musí být dobojován. Je tu prostě otázka k zodpovězení: Má zůstat duše kořistí hříchu, nebo má být osvobozena? Má si ďábel ponechat v nerušeném zajetí člověka, nebo mu má být člověk vyrván? Syn Boží přišel, aby zničil ďáblovu skutky. Na kříži zničil závoj, který ďáblův skutek utkal. Na kříži zničil překážky spojení s Bohem. A nyní ten oslavený Spasitel bojuje Duchem svatým o každou jednotlivou duši. Tam bylo spravedlnosti učiněno zadost, a nyní si ji musí přivlastnit každá jednotlivá duše. Na kříži byly dány obecné záruky pokoje, a nyní je každá jednotlivá duše předmětem práce. Na kříži bylo spasení pro masu – nyní jde o spasení jednotlivců. To je boj. Boj víry s nevěrou, boj svatosti s hříchem, boj Kristův s ďáblem. O tebe jde, ty milá duše, o tebe je boj. A ten boj musí být vybojován v tobě, v tvém srdci. Nemůže být bojován bez tebe. Na kříži se bojovalo bez tebe, když jsme my ještě byli mrtví, Kristus zemřel za bezbožné. A proto, že jsi do toho boje nyní zapojen, musíš se rozhodnout, na kterou stranu se postavíš: „Kdo není se mnou, je proti mně, a kdo se mnou neshromažďuje, rozptýluje.“ Buď budeš kořistí zlého, anebo kořistí Ježíšovou.

BIBLE OBSAHUJE TO NEJDŮLEŽITĚJŠÍ, CO ČLOVĚK POTŘEBUJE

John Charles Ryle

Pro spásu člověka není naprosto nezbytná žádná jiná znalost než znalost věcí, které se nacházejí v Bibli.

Žijeme ve dnech, kdy se před našima očima naplňují Danielova slova: „Mnozí budou zmateně pobíhat, ale poznání se rozmnoží“ (Da 12,4). Školy se množí na všech stranách. Vznikají nové vysoké školy. Staré univerzity se reformují a zdokonalují. Neustále vycházejí nové knihy. Učí se více, vzdělává se více, čte se více, než kdykoli předtím od počátku světa.

To vše je v pořádku. Mám z toho radost. Nevzdělaná populace je pro každý národ nebezpečným a drahým břemenem. Je snadnou kořistí prvního Abšalóma, Catilina, Wata Tylera nebo Jacka Cadea, kteří se objeví, aby ji svedli ke zlu. Ale říkám, že nikdy nesmíme zapomenout, že veškeré vzdělání, které může člověk získat, nezachrání jeho duši před peklem, pokud nezná pravdy Bible.

Člověk může být velmi vzdělaný, a přesto nikdy nebude spasen. Může ovládat polovinu jazyků, kterými se mluví na celém světě. Může znát nejvyšší a nejhlubší věci na nebi i na zemi. Může číst knihy, až je z něj chodící encyklopedie. Může znát nebeské hvězdy, nebeské ptáky, zemskou zvěř a mořské ryby. Může být schopen jako Šalomoun „mluvit o stromech, od libanonského cedru až po yzop, který roste na zdi, také o zvířatech, ptactvu, plazech a rybách“ (1K 4,33). Může být schopen mluvit o všech tajemstvích ohně, vzduchu, země a vody. A přesto, zemře-li neznalý biblických pravd, zemře jako nešťastný člověk! Chemie nikdy neumlčela špatné svědomí. Matematika nikdy nezahojila zlomené srdce. Všechny vědy světa nikdy nenatřesou polštář umírajícího. Žádná pozemská filozofie nikdy neposkytla naději ve smrti. Žádná přírodní teologie nikdy neposkytla pokoj při vyhlídce na setkání se svatým Bohem. Všechny tyto věci jsou pozemské, přízemní a nikdy nemohou člověka povznést nad úroveň země.

Mohou člověku umožnit, aby se zde dole v životě procházel důstojnější chůzí než jeho bližní, ale nikdy mu nedají křídla a neumožní mu vzlétnout k nebi. Ten, kdo jich má co nejvíce, nakonec zjistí, že bez biblického poznání nemá nic trvalého. Smrt učiní konec všem jeho dosaženým znalostem a po smrti mu nebudou k ničemu.

Člověk může být velmi nevzdělaný, a přesto může být spasen. Může být neschopný přečíst jediné slovo nebo napsat dopis. Nemusí znát nic ze zeměpisu za hranicemi své farnosti a vůbec nedokáže říct, které město je Anglii blíže, zda Paříž nebo New York. Možná neví nic o počtech a nevidí žádný rozdíl mezi milionem a tisícem. Nemusí vědět nic o historii, dokonce ani o své vlastní zemi, a vůbec neví, jestli jeho země vděčí nejvíce Semiramidě, Boadicei nebo královně Alžbětě. Možná neví nic o záležitostech své doby a nedokáže vám říct, zda státní finance spravuje kancléř státní pokladny, vrchní velitel nebo arcibiskup z Canterbury. Nemusí vědět nic o vědě a jejích objevech - ani o tom, zda Julius Caesar vítězil pomocí střelného prachu, zda apoštolové měli knihtisk nebo zda Slunce obíhá kolem Země, nemusí o tom mít ani ponětí. A přesto, pokud právě tento člověk slyšel biblickou pravdu svými ušima a uvěřil jí svým srdcem, ví dost na to, aby zachránil svou duši. Nakonec bude nalezen s Lazarem v Abrahamově lůně, zatímco jeho vědecký soupevník, který zemřel neobrácen, bude navždy ztracen.

V dnešní době se hodně mluví o vědě a „užitečných znalostech“. Ale znalost Bible je přece jediným věděním, které je potřebné a věčně užitečné. Člověk se může dostat do nebe bez peněz, vzdělání, zdraví nebo přátel, ale bez znalosti Bible se tam nedostane vůbec. Člověk může mít nejmocnější mysl a paměť se vším, co může mocná mysl pojmut, a přesto, pokud nezná biblické věci, ztroskotá jeho duše navždy. Běda, běda člověku, který zemře bez znalosti Bible!

To je kniha, o které dnes mluvím ke čtenářům těchto stránek. Není nedůležité, co s touto knihou uděláte. Týká se života vaší duše. Vyzývám vás, abyste mi upřímně odpověděli na mou otázku. Co děláte s Biblií? Čtete ji? A jak ji čtete?

MŮŽE BÝT KŘESŤAN INTROVERT?

Tom Hicks

Zdá se, že existuje mnoho nedorozumění ohledně vztahu mezi typem osobnosti a křesťanským životem. J. C. Ryle řekl: „Milost nemění přirozený temperament, když mění srdce.“ To je pravda. V každé osobnosti je něco, co odráží Boží obraz a jasně září ze svatého srdce, a v každé osobnosti je něco, co má svá jedinečná pokušení ke hříchu kvůli porušenosti lidské přirozenosti.

Někteří křesťané chtějí veškeré diskuse o osobnostních typech odmítnout jako „psychobláboly“ a tvrdí, že bychom při hodnocení sebe sama neměli brát v úvahu nic jiného než Boží slovo. To však opomíjí, že Bůh nám dal mysl, která má schopnost porozumět světu, který stvořil, a že účelem Božího slova je zjevit Krista a evangelium a sloužit jako čočka nebo „brýle“, jak říká Kalvín, kterými interpretujeme vše, co ve světě vidíme. Poznatky, které získáme studiem lidské osobnosti, jsou tedy platné, pokud je chápeme ve světle zjevení Písma. Tím se nijak neliší od studia stupňů lidské inteligence nebo fyzických struktur v mozku, které ovlivňují naše chování. Věda má své místo v porozumění lidské bytosti, ale pouze v podřízenosti Božímu slovu.

Ti, kdo studují osobnosti, se shodují, že největším rozdílem mezi osobnostními typy je rozdíl mezi introverzí a extroverzí. Vědci dokázali změřit rozdíly v mozku introvertů a extrovertů a prokázali, že Bůh tyto rozdíly stvořil na biologické úrovni, což znamená, že introverze a extroverze nejsou otázkou volby nebo zvyku, ale základní lidské přirozenosti. Jinými slovy, introverti se nemohou stát extroverty, i když se mohou naučit extrovertnímu chování. Stejně tak se extroverti nemohou stát introverty, i když se mohou naučit introvertnímu chování.

Jaký je mezi nimi rozdíl? Mozek extrovertů potřebuje vnější stimulaci, aby získal energii, a stimuluje je zejména kontakt s lidmi a poznávání okolního světa. Mozky introvertů však produkují energii zevnitř, takže když jsou sami, jejich vnitřní svět ožívá myšlenkami, ale když se přidá příliš mnoho vnějších podnětů, může být jejich

mozek zahlcen informacemi. Introverti jsou tedy při delším pobytu mezi lidmi bez energie. Jedním z častých nedorozumění je, že introverti jsou plaší. Introverze však není totéž co „plachost“. Často proto, že introverti mohou být kvůli způsobu, jakým zpracovávají informace, společensky pomalí nebo neohrabaní, pocítují stydlivost, protože jim společnost nerozumí a oni jsou v pokušení cítit se méněcenní. Introverti, kteří se naučili dobře navazovat vztahy s ostatními, jsou však stále introverti, i když nejsou plaší.

Bible nám dává příklady introvertů a extrovertů. Například Jákob je popisován jako „tichý muž“ (Gn 25,27), zatímco jeho bratr Ezau byl „obratný lovec“ (Gn 25,27). Písmo nám říká, že Mojžíš byl „pomalý v řeči“ (Ex 4,10), což je vlastnost introvertů, kteří mají tendenci zpracovávat myšlenky, než promluví. Extroverti naopak často zpracovávají myšlenky nahlas. Když Petr a Jan běželi ke Kristovu hrobu, introvert Jan se zastavil před hrobem, aby se podíval dovnitř a prostudoval, co vidí (J 20,5). Na základě skutečností, které Jan pozoroval, dospěl k závěru, že Kristus byl vzkříšen (J 20,8). Petr, extrovert, však vtrhl do hrobu a rozhlédl se, aby zjistil, co tam je, ale nevyvodil z toho žádné závěry (J 20,6–7).

Zamyslete se nad následujícími body, které se týkají křesťanství a introvertů.

1. Způsob, jakým mohou křesťanští extroverti milovat křesťanské introverty a sloužit jim.

Pro křesťanské extroverty je důležité pochopit, co to je introvert. Bible učí, že jsme stvořeni každý jinak. Někteří snadno mluví, zatímco jiní tiše slouží (1 Pt 4,11). Introverti si cení samoty, zatímco extroverti si cení času stráveného s jinými lidmi. Extroverti by měli tyto rozdíly přijmout a respektovat. Introverti jsou vyčerpaní, když jsou ve skupině, a není to známka toho, že nemají rádi lidi. Introverti se ne vždy těší na skupinové výlety, na pobyt v jednom hotelovém pokoji s několika dalšími lidmi nebo na cestování v dopravním prostředku s ostatními. Introverti se mohou v malých skupinách zdráhat sdílet všechny své myšlenky a pocity. Tyto věci introverty spíše vyčerpávají. Tak jsou stvořeni. Když introvert sedí během shromáždění v církvi sám, nemusí

to nutně znamenat, že potřebuje, aby k němu někdo přišel a dělal mu společnost. Častěji si jen dobíjejí baterky. Na druhou stranu introverti často ocení, když k nim extroverti přistoupí a jemně jim kladou věcné otázky a trpělivě čekají na odpověď, kterou z nich tahají a snaží se jim porozumět.

2. Křesťanští introverti mají ve službě Kristu určité silné stránky.

Když Kristus zachrání introverta, jeho přirozené silné stránky budou využity ve službě Kristovu království. Introverti mají tendenci přispívat k intelektuálnímu životu církve. Jonathan Edwards, největší americký filosofický teolog, byl introvert. Jan Kalvín byl introvert. Ve skutečnosti byla většina velkých píšících teologů církevních dějin introverty. Křesťanští introverti bývají lepší v meditativních a reflexivních částech křesťanského života. Pán Ježíš ukázal, jak je důležité najít si tiché místo k modlitbě (Mk 1,35). Křesťané mají být pilnými studenty Bible (Sk 17,11; 1Tm 2,15). Introverti obvykle rádi studují Bibli, rozjímají o pravdě a Kristu a modlí se v soukromí. Tyto disciplíny jsou pro introverty přirozenější. A věřte nebo ne, někdy jsou introverti dobří i ve veřejných projevech. I když introverti nemají vždy rádi skupinové rozhovory, někdy vynikají v přednesu dobře uspořádaných a jasných projevů, protože veřejný projev (monolog) je vlastně osamělý akt. To vše jsou přirozené silné stránky, které introverti mohou a měli by využívat ve službě Kristu a jeho lidu.

3. Křesťanští introverti musí pracovat na růstu v určitých oblastech křesťanského života.

Skutečnost, že křesťan je introvert, by se nikdy neměla stát výmluvou pro ignorování některého z Kristových přikázání a některé z věcí, které Kristus přikazuje, nejsou pro introverty snadné. Pán Ježíš nás například učí, abychom se navzájem milovali a sloužili si. Je však nemožné milovat druhé, pokud je neznáte. Písmo přikazuje, aby „láska byla opravdová“ (Ř 12,9), a říká nám, abychom „nesli břemena jedni druhých“ (Gal 6,2). Křesťanští introverti tedy musí pracovat na tom, aby byli zranitelní, stejně jako byl zranitelný Kristus. A přestože

introverty někdy vyčerpává vést rozhovory s lidmi a sdružovat se ve skupinkách, musí své preference a energii obětovat pro Boží lid a Kristovu slávu.

Ačkoli je pro mnohé introverty nepříjemné mluvit s druhými o Kristu, všichni křesťané mají vydávat svědectví o naději, která je v nich. Evangelizace nemusí být pro introverty nikdy snadná, ale musí se snažit šířit evangelium (1 Pt 2,9; Sk 8,4). To může znamenat pozvat souseda na jídlo a během jídla se s ním podělit o evangelium nebo vydat svědectví o svém obrácení. Může to znamenat ptát se nevěřících lidí na to, čemu věří, pozorně jim naslouchat a komunikovat s nimi, a pak se jich zeptat, zda se s nimi můžete podělit o to, čemu věříte vy. Být introvert se nikdy nemůže stát výmluvou pro zanedbávání Kristových přikázání. Jako křesťan nemáte povolení být jednoduše tím, kým jste. Měli byste si uvědomovat, kdo jste, ale zároveň se připodobňovat Kristu.

4. Křesťané introverti musí mít svou identitu zakořeněnou v Kristu.

Introverti z řad křesťanů budou schopni dělat nepříjemné věci, protože jsou oděni Kristovou spravedlností (Fil 3,9). I když se ve společenských situacích mohou cítit hloupě nebo odhaleně, musí pamatovat na to, že mají Kristovu spravedlnost. Jejich spravedlnost nezávisí na jejich společenských schopnostech. Nezáleží na tom, co si o nich myslí ostatní. Záleží na tom, co si o nich myslí Kristus. A oděni do Kristovy spravedlnosti mohou směle mluvit s druhými v lásce. Mohou druhým dovolit, aby je poznali, i když se kvůli tomu cítí zranitelní, protože Kristus byl zranitelný a Kristus je jejich spravedlnost. Porozumění evangeliu umožňuje křesťanům introvertům sloužit a milovat druhé, i když je to v rozporu s jejich introverzí.

Ačkoli křesťané mají biologické rozdíly, křesťanská identita nikdy není v konečném důsledku zakořeněna v těchto rozdílech. Například křesťanský muž se liší od křesťanské ženy, a přesto apoštol Pavel říká, že z hlediska naší identity a naděje na věčný život „není muže ani ženy, neboť vy všichni jste jedno v Kristu, a jste-li Kristovi, pak jste Abrahamovo potomstvo, dědicové podle zaslíbení“ (Ga 4,28–29).

Stejně tak v Kristu neexistuje ani extrovert, ani introvert v tom smyslu, že všichni jsme jedno v Kristu a máme stejnou naději na věčný život. Všichni jsme obmyti jeho krví a oděni jeho spravedlností. Někdy mohou být introverti v pokušení dívat se na extroverty svrchu nebo naopak. To však nesmíme dělat. Musíme si navzájem odpouštět přirozené nedostatky. Introverti by měli mít trpělivost s domnělou nepřesností myšlení (nebo povrchností) některých extrovertů a extroverti by měli mít trpělivost s domnělou společenskou neobratností některých introvertů. Někdy se mohou introverti a extroverti cítit nadřazení tomu druhému kvůli svým vlastním výrazným přednostem, ale nikdy to nesmí dělat, protože chápou, že naše společná identita se nachází pouze v Kristu. Kristus je všechno. On je náš Spasitel a Král. On je naše identita, nikoliv náš typ osobnosti. Tak se můžeme navzájem milovat, odpouštět si a sloužit si v milosti.

CHOZENÍ S KRISTEM

Jan Karafiát

*Se mnou z Libanónu, nevěsto má, se mnou z Libanónu půjdeš.
Rozhlédneš se z vrcholu Amány, z vrcholu Seníru a Chermónu,
ze lvích doupat, z hor leopardů. (Pís 4,8)*

„Se mnou ... se mnou!“ Rozumějte, takto nás volá Kristus. „Se mnou, a nikam jinam než se mnou!“ Je tohle skutečně smysl Písně Šalomounovy? Podívejte se do starých biblických výkladů nebo poznámek. Tam se výslovně píše: „Kristus chválí ušlechtilost své nevěsty, příjemnost její řeči, její krásu, víru, lásku i její ovoce. Ona pak, protože ví, že on je pramenem všeho dobrého, jej také oslavuje a touží ho mít u sebe.“ Tak tomu rozuměli naši předkové. Tím nebeským ženichem je Kristus, který chválí svou nevěstu. A tou nevěstou máme být my!

Nemusím dlouze dokazovat, že toto je pravý smysl Písně Šalomounovy. Písmo svaté je toho plné, ale nikde to není vyjádřeno tak krásně jako v našem textu: „Se mnou z Libanónu, nevěsto má, se mnou z Libanónu půjdeš. Rozhlédneš se z vrcholu Amány, z vrcholu Seníru a Chermónu, ze lvích doupat, z hor leopardů“ (Pís 4,8).

Otevřete si, prosím, Druhý list Korintským 11,2–3. Apoštol Pavel píše: „Vždyť vás žárlivě střežím Boží žárlivostí; zasnoubil jsem vás jedinému muži, abych vás jako čistou pannu odevzdal Kristu. Obávám se však, aby to nebylo tak, jako když had ve své lstivosti oklamal Evu.“ Tady máte totéž v Novém zákoně. On je ten nebeský ženich, vy jste jeho nevěsta, jeho přítelkyně.

Nalistujte si o pár stran dál. Co čteme v listu Efezským 5,25–27 a 32? „Muži, milujte své ženy, jako Kristus miloval církev a sám se za ni obětoval, aby ji posvětil a očistil křtem vody a slovem; tak si ji sám připravil jako církev slavnou, bez poskvrny, vrásky a čehokoli podobného, aby byla svatá a bezúhonná... Je to velké tajemství, které vztahují na Krista a na církev.“ Zde vidíte totéž v učení apoštolů.

A stejně tak milý Jan Křtitel u Jana 3,28–29 říká: „Vy sami jste svědkové, že jsem řekl: Já nejsem Mesiáš, ale jsem vyslán jako jeho předchůdce. Ženich je ten, kdo má nevěstu. Ženichův přítel, který u něho stojí a čeká na jeho rozkaz, upřímně se raduje, když uslyší ženichův hlas. A tak je má radost dovršena.“ Zde máte stejné učení jako v našem textu.

A teď bych rád předložil čtyři body:

I. Já musím být tou jeho nevěstou

To vyžaduje naprosté obrácení; jinak to nejde. Ona je to nejcennější, co on na světě má, je to nejkrásnější, to, co dává světu půvab. Proč vlastně svět ještě existuje? Aby tu Kristus měl svou přítelkyni!

Otevřete si, prosím, poznámky [Kralické Bible – pozn. red.] k první kapitole Písně Šalomounovy: „Církev, zažehnutá milostí svého ženicha, touží být s ním. A ukazuje těm, kdo jsou slabí ve víře, aby se nepohoršovali nad jejími vnějšími nedokonalostmi před světem, zatímco ona s ženichem láskyplně a důvěrně rozmlouvá.“ A teď si představte, že to platí o vás, že jste pořád u něj a toužíte být s ním. „Se mnou, pojď se mnou, nevěsto má!“ To je to nejvzácnější. Představte si při tom ty nejkrásnější přirozené věci.

Kam půjdete? Jdete na hory, na Libanon. Libanon, Bílá hora, ne proto, že je tam bílé kamení, ale protože jeho vrcholek je pokrytý věčným sněhem. To je krása! Podívejte se do Písně Šalomounovy 4,11: „Ze rtů ti kane strdí, má nevěsto, pod tvým jazykem je med a mléko, a vůně tvých šatů je jak vůně Libanonu.“ Představte si, že ji cítíte, a teď si k tomu přidejte všechn ten ostatní přirozený půvab, který s sebou nese kultura, vzdělanost, umění, a srovnejte to s tou jeho krásnou nevěstou! To se vůbec nedá srovnat! „Bez poskvrny, vrásky, ani čehokoliv podobného!“

A tohle mám být já! Ale kdepak? My jsme jen tělo bez Ducha svatého. Všichni jsme jako ten marnotratný syn. „Bez poskvrny!“ Ale kdeže? Však on takovým nezůstane. Nějak se pustí do světa a všude se projeví skutky naší hříšné přirozenosti. Boží Slovo to nazývá hříchem. Je to naprostý úpadek. Všechno mě táhne dolů: nedůvěra k Bohu a neláska ke všem lidem.

Ale i z nás přece může něco být. Tady je pasáček, stará se o stádo, a může se z něj stát král. Ale ten král měl všechno v sobě už jako pasáček. Jenže já nemám ani jedinou vlastnost, která by se hodila k té jeho nebeské nevěstě! Když Sókratés říká, že člověk potřebuje jen dobré vedení a dobré školy, a Rousseau to po něm opakuje, a utrácení miliony, aby tento princip uskutečnili, všichni se mýlí: z vás se stane jen přirozený, i když třeba kultivovaný člověk! Nikdy se ze mě nestane ta krásná nevěsta, i kdybyste si se mnou dali sebevětší práci! Ale když se do toho vloží on sám, pak tu svou nevěstu mít bude.

Jádrem Jeho plánů je, že jednou přijde sám – on, který slovem stvořil svět. To věčné Slovo se stalo tělem. Je nejkrásnější a nejpokornější! A toho, který nepoznal hřích, za nás učinil hříchem. „Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa!“ On to všechno vynesl na dřevo kříže. Toto jsou základní Boží činy a pravdy.

Výsledek těchto činů je také skutečností. Každý, i ten nejzatrvelejší, změkne, když on pošle Ducha svatého, a uvidí se takový, jaký skutečně je. Ale to znamená, že jste na dobré cestě. „Krev Ježíše Krista, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu.“ On ti to dá zakusit a prožít, ne se to jen naučit studiem; nejprve to prožiješ a teprve pak to pochopíš svým rozumem. Teď zakoušíš to, co čteme u Izajáše 1,18: „Pojďte, projednejme to spolu, praví Hospodin. I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, zbělejší jako sníh, i kdyby byly rudé jako purpur, budou bílé jako vlna.“ Když teď slyšíte o tom sněhu, představte si Libanon s jeho čistým vrcholkem. Když jste očištěni jeho krví, jste krásnější než celý Libanon. Když Bůh stvořil Libanon, řekl pouhé slovo, ale kolik práce ho stálo, než z tebe udělal svou nevěstu!

To je první věc. A nyní druhá:

II. Nevěsta jde za ženichem

Když jsi takovou nevěstou, půjdeš jen se mnou a nikam jinam. Kam jdu já, tam půjdeš i ty; kam nejdu já, tam nepůjdeš ani ty! Když se obrátíte, není to konec, je to teprve začátek. Okamžitě se projeví jeho vedení. To je ta jeho krása. Všechno ovoce Ducha svatého se ve vás začne projevovat. K tomu vás on má – abyste šli s ním, jenom s ním. Takže když dobře rozumíte našemu textu z Písně Šalomounovy

a vzpomenete si na slova Pána Ježíše: „Zůstaňte ve mně, a já ve vás“ (Jan 15,4), řeknete si, že náš text říká doslova totéž: „Zůstaňte ve mně“. To není nic nového, žádné nové učení. Jste moji proto, abyste zůstávali se mnou a tak nesli hojné ovoce, kterým má být oslaven Otec. Když si představíte Enocha nebo Noema, kteří chodili s Bohem, pak máte před sebou lidi, kteří žili tento princip přesně tak, jak ho mám žít já a ty.

Podívejte se do Numeri 9,17–18. Co tam čteme? „Kdykoli se oblak od stanu zvedl, Izraelci hned táhli dál. Na místě, kde oblak spočinul, se Izraelci utábořili. Na Hospodinův rozkaz Izraelci táhli dál a na Hospodinův rozkaz tábořili. Po všechny dny, dokud oblak spočíval nad příbytkem, zůstávali v táboře.“ Tady máte totéž: Se mnou, jen se mnou! A když se takto dáte vést a stále po něm toužíte jako jeho milovaná, ukáže se vám, že se můžete obejít bez všeho, o čem jste si mysleli, že je nezbytné. Vaše štěstí pak spočívá v něm, i když nemáte to, co mají ostatní! Protože když něco nemáte, máte jeho! „Koho bych měl na nebesích? A na zemi v nikom kromě tebe nemám zalíbení“ (Ž 73,25).

A nyní třetí bod:

III. Cíl cesty

Kam mě to zavede, když nebudu nacházet zalíbení v ničem na zemi kromě Boha? Kam se dostanu, když půjdu s ním navzdory všemu a všem? „Se mnou z Libanónu, nevěsto má, se mnou z Libanónu půjdeš. Rozhlédneš se z vrcholu Amány, z vrcholu Seníru a Chermónu, ze lvích doupat, z hor leopardů“ (Pís 4,8).

S ním se dostanete do mnoha a mnoha těžkostí, ale ty budou jen proto, aby se ukázalo, že jste s ním. Tam jsou příkré stráně, doupata, a v těch doupatech jsou lvi, pardálové a rysi – všechna ta dravá zvířata.

Mluví se tu o zvířatech, ale myslí se tím draví lidé. Otevřete si Matouše 21,12–13: „J Ježíš vešel do chrámu a vyhnal prodavače a kupující v nádvoří, zpřevracel stoly směnárníků i stánky prodavačů holubů; řekl jim: Je psáno: »Můj dům bude zván domem modlitby«, ale vy z něho děláte doupě lupičů.“ Když se tito lupiči pustili do jeho věcí, jak by se nepustili do vašich? Když jste jeho přítelkyně, jak byste

se s takovými lupiči neměli střetnout! To není možné! Dostalo se vám milosti, přejete si být vedeni Božím Duchem. A jak vede Boží Duch? Tak, že je to pravý opak toho, co žádá tělesná přirozenost. Touhy Ducha jsou proti tělu a touhy těla proti Duchu. Když je všechno kolem vedeno tělesností, jak byste se s tím neměli střetnout? Ale právě to si on přeje, aby se zde ukázala jeho krásná nevěsta.

Podívejte se do Písne Šalomounovy 2,2: „Jako lilie mezi trním, tak má přítelkyně mezi dcerami.“ Ta nejkrásnější, ta, která je pro něho plná půvabu, je jako lilie mezi trním. Kolem jsou takové těžkosti, pravý opak všeho, co on očekává, a jeho lilie se nesmí ani pohnout, jinak by se popíchala. Má mlčky snášet a trpět s vnitřní krásou. To je pro něho půvab tohoto světa. Takové krásné věci uprostřed takového trní! V nebi to tak nebude! Ale na světě je to lilie mezi trním, zatímco v nebi bude všechno hladké a plné slávy. A když s vnitřní krásou mlčíš a chápeš, co znamená být jeho lilií, je to něco vzácného, k čemu v nebi nebude příležitost.

To na tebe on dopouští, ne proto, že by tě neměl rád, ale protože ti přeje dobro. A když tě vede do takových těžkostí, tím se vyhneš mnoha jiným problémům, do kterých bys jinak zabředl. On to dopouští, abys byl vyškolen a vycvičen. Kdo je nejlepší námořník? Ten, který prožil největší bouře. Máte mít pokoj. Ovocem Ducha je láska, radost, pokoj... Ale vidím, že je rozdíl mezi ‚pokojem‘ a skutečným pokojem. Kdo má největší pokoj z Ducha svatého? Ten, kdo prochází školou života mezi těmi ‚lupiči‘ a neděsí se jich. „Se mnou, se mnou!“ I když po tvém boku padne tisíc a po tvé pravici deset tisíc, tebe to nezasáhne. Co je tvoje, ti nikdo nemůže vzít, všechno ti nakonec připadne.

A nyní čtvrtý bod:

IV. Musím s ním jít

Když jdu s ním do těžkostí, pak o to více musím jít s ním i do těch dobrých věcí tohoto světa. Neboť jestliže s ním nepůjdete důsledněji i v dobrých časech, ve světě neobstojíte. Mnozí si říkají: „Když je mi zle, tak se držím Pána Ježíše, ale když se mi daří dobře, tak si docela dobře vystačím i bez něj!“ Ale takto jste ztraceni!

Když byla církev nenáviděná a pronásledovaná, nic proti ní nemohlo, ani to nejmenší. Stála na skále. Ale když se vítr otočí a stát k ní začne projevovat velkou přízeň, zvýší vám podporu a věší vám na krk zlaté řetězy – kdo pak obstojí? Jen ten, kdo je s ním.

Kdy se vám může v úspěchu dařit dobře? Jen když vám on dává dvakrát více své milosti než těch dobrých věcí. Podívejte se do Žalmu 84,12: „Vždyť Hospodin Bůh je štít a slunce, Hospodin je dárce milosti a slávy, žádné dobro neodepře těm, kdo žijí bezúhonně.“ Když dává více milosti než slávy, pak to může dobře dopadnout, ale když milosti není tolik, nemůže to dobře dopadnout. V čem spočívalo Šalomounovo neštěstí? Že byl v těch šťastných okolnostech až příliš šťastný, že jeho štěstí bylo příliš veliké. Zpočátku to ovládal on, ale později to ovládlo jeho. Jestli vám Bůh nedá pokoru, dočasné štěstí a úspěch vás samy o sobě nepovedou vzhůru!

To je to, co jsem vám chtěl předložit. „Se mnou, se mnou!“ To je standard a způsob života Božího člověka na tomto světě. Takto by to mohlo fungovat, a tak to i funguje, ale jediné mocí Ducha svatého. Enoch a Noe toho mnoho neměli, ale měli Ducha svatého. To je povolání moje i tvoje. Musíme být obrácení, pak můžeme jít „se mnou, se mnou, a jen se mnou“, na všechno se s ním dívat a ničeho se nebát! „Se mnou z Libanónu, nevěsto má, se mnou z Libanónu půjdeš. Rozhlédneš se z vrcholu Amány, z vrcholu Seníru a Chermónu, ze lvích doupat, z hor leopardů.“ Amen.

Kázáno 5. června 1910.

ŽENĚ UČIT NEDOVOLUJI: ŘEŠENÍ

Jaroslav Kernal

Spasena bude jako matka, jestliže setrvá ve víře, lásce, svatosti a střizlivosti. (1Tm 2,15)

Tady máme verš, jehož první polovina je velmi komplikovaná. Doslovný překlad zní: *Zachrání se skrze plození dětí, jestliže **setrvají** ve víře a lásce a svatosti se střizlivostí.* Vzhledem ke svědectví zbytku Písma můžeme odmítnout myšlenku, která se vkrádá, že žena bude spasena jenom jako matka nebo skrze mateřství. Podobně musíme odmítnout myšlenku, že setrvání ve víře, lásce a svatosti se týká dětí – z originálního textu to gramaticky není možné. Ale vzhledem k odkazům na první kapitoly knihy Genesis bychom zde skutečně mohli vidět poukaz na poslání, které Bůh svěřil člověku poté, co ho stvořil. První kapitola knihy Genesis mluví o stvoření člověka jako muže a ženy a teprve druhá kapitola popisuje detaily stvoření muže a ženy. A v první kapitole čteme, že potom, co Bůh stvořil člověka (ještě před pádem), mu dal také úkol, dal mu poslání, smysl existence:

A Bůh jim požehnal a řekl jim: „Plodte a množte se a naplňte zemi. Podmaňte ji a panujte nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nade vším živým, co se na zemi hýbe.“ (Gn 1,28)

Člověk, který byl stvořen k obrazu Božímu, měl naplnit zemi Božím obrazem – celá země se měla stát Božím královstvím. A tak to také jednoho dne bude. Ale nedojde k tomu skrze fyzické plození potomstva, ale skrze duchovní potomstvo, nikoliv skrze přirozené, tělesné narození, ale skrze nové narození, znovuzrození z Ducha svatého. A to je možné jenom skrze kázání evangelia všem národům až na sám konec země. To nás vede do hloubky patnáctého verše, který celý směřuje ke spasení.

Písmo opakovaně říká, že žena bude spasena stejně jako muž. Právě o tom je druhá polovina patnáctého verše, kde je sloveso

v množném čísle – jestliže setrvají ve víře... Kdo? Nejde o děti, ale buď jde ženy obecně, odhlédnuto nyní od Evy, nebo jde o Adama s Evou, o nichž je řeč v předchozích dvou verších, potažmo o muže a ženy obecně, protože muži, stejně jako ženy jsou od stvoření, od Adama a Evy, spaseni jenom z milosti skrze víru (Ef 2,8). Nikdy to nebylo jinak. Děťmi Abrahamovými, tedy spasenými lidmi, dětmi Božími, jsou lidé víry – od Ábela, přes Henocha, Noeho, Abrahama, Mojžíše, Davida, Pavla, Timotea až po současnost.

Spasení z milosti skrze víru bylo připraveno před stvořením světa, kdy byl vybrán Beránek, který kvůli nám přišel na konci časů (1Pt 1,20). A zaslíbení tohoto spasení bylo dáno už prvním lidem, Adamovi a Evě. Nebylo to v takové plnosti a v takové míře, v jaké to máme my, ale i oni dostali slib záchrany v kletbě, kterou Bůh uvalil na hada:

*Mezi tebe a ženu položím nepřátelství, i mezi símě tvé a símě její.
Ono ti rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu. (Gn 3,15)*

Z Písma se zdá, že Eva nějak porozuměla tomuto slibu, protože když se jí narodil syn, dala mu jméno Kain a řekla:

Získala jsem muže, a tím Hospodina. (Gn 4,1)

Je to jen náznak, ale může nás vést k domněnce, že spolehla na Boží slib, na Boží slovo, jímž předtím pohrdla. Což nás vede k vysvětlení našeho textu z první poloviny patnáctého verše. Pavel mluvil o stvoření muže a ženy, mluvil o pádu muže a ženy a nyní mluví o spasení muže a ženy.

*Když se však naplnil stanovený čas, poslal Bůh svého Syna, **narozeného z ženy**, podrobeného zákonu, aby vykoupil ty, kteří jsou zákonu podrobeni, tak abychom byli přijati za syny. (Ga 4,4–5)*

Právě sem směřuje celý tento oddíl, k evangeliu, ke spasení skrze Krista *narozeného z ženy*, k Ježíši Kristu, který přišel, aby zachránil hříšníky, který se stal obětí smíření za naše hříchy. Jsme spaseni – jak

muži, tak ženy – skrze plození dětí. Od Adama, který byl od Boha, až po Marii, matku Pána Ježíše Krista je tu nepřetržitá linie žen, které plodily děti a která vede k samotnému Spasiteli, který je – jako druhý Adam – od Boha.

Jakkoliv je toto vysvětlení nejednoduché, shledávám ho jako nej-přijatelnější ze všech možných vysvětlení první poloviny patnáctého verše. Nemohu na něm ale dogmaticky trvat a jsem přesvědčený, že v plnosti význam tohoto textu v tomto životě neodhalíme. Je to jedno z oněch tajemství, která si Bůh (zatím?) ponechává pro sebe.

Nicméně i vzhledem k druhé polovině verše mi dává smysl, že nás to vede k evangeliu. Protože závěr celé kapitoly mluví o setrvání ve víře, lásce, svatosti a střízlivosti.

Kdo vytrvá až do konce, bude spasen. (Mt 24,13)

To je o zbožnosti, která vychází z evangelia – spasení skrze víru, v činné lásce, ve svatosti a střízlivosti, spasení které je jenom v Kristu. On je prostředníkem mezi člověkem a Bohem, člověk, muž narozený z ženy, Ježíš Kristus. To je celé tajemství zbožnosti, k němuž směřuje celý tento oddíl Pavlova listu (kap. 2–3):

Byl zjeven v těle, ospravedlněn Duchem, viděn od andělů, hlásán národům, došel víry ve světě, byl přijat do slávy. (1Tm 3,16)

Zbožná žena, která následuje Krista, je pokorná a poddaná, je to žena, která je tichá a vyučuje se ve vši podřízenosti – v tichosti přijímá zaseté slovo a podle slova také jedná, žije v podřízenosti Kristu a jedná k jeho slávě, jak se sluší na ženy, které se rozhodly pro zbožný život. Je to žena, která je spasená z milosti skrze víru v Ježíše Krista, zdobí se dobrými skutky a setrvává ve svatosti a střízlivosti.

ORIENTACE V DOBRU A ZLU: ROLE OBČANSKÉ VLÁDY V ŘÍMANŮM 12–13

Část 4: Biblický rozbor reakce církve na mimobiblické příkazy

Anthony Forsyth

V mém posledním článku jsme zvažovali biblické koncepty dobra a zla, jak je definuje výhradně Bůh, a viděli jsme jejich použití v Římanům 12.

Viděli jsme tam příkaz k proměně obnovou naší mysli, abychom poznali Boží dobrou vůli (v2), že opravdová láska nenávidí zlo definované Bohem a lpí na dobru definovaném Bohem, a že máme povinnost projevat slovem i skutkem to, co Bůh definuje jako dobro, i tváří v tvář zlu, které je nám činěno. Konkrétně, pomsta patří Bohu, a i když zakoušíme zlo, nemůžeme vykonávat jeho hněv v jeho zastoupení. Když jdeme do Římanům 13, tyto závěry se stávají naším základem pro další studium.

Na první pohled se může zdát, že v Římanům 13 se mění téma, ale kapitoly 12 a 13 tvoří jeden celek. Paralely dobra a zla pokračují (13,3–4) a také se opakuje koncept pomsty a hněvu (12,19; 13,4).

V naší diskusi o dvanácté kapitole v posledním článku jsme viděli, že když je nám činěno zlo, nemáme odpovídat zlem. Přesněji řečeno, ačkoli je pro takové zlo vyžadována spravedlnost, jednoduše to není naše sféra působnosti – pomsta a vykonání hněvu patří Bohu (12,19). Mohli bychom si sice myslet, že se to týká nějakého konečného soudu po smrti, ale právě zde třináctá kapitola navazuje na dvanáctou, aby vysvětlila uskutečnění Boží pomsty.

Zatímco první verš nám říká, „abychom se podřizovali vládnoucím mocem“, tentýž verš dále říká, že tyto authority (ať už jsou v jakékoli sféře, nejen občanská vláda), které existují, byly ustanoveny Bohem. To je klíčové. Protože Bůh má veškerou autoritu, neexistuje žádná legitimní lidská autorita kromě té, která byla ustanovena Bohem. Nemají žádnou vlastní inherentní autoritu – veškerá autorita, kterou mají, je ta, kterou jim delegoval Bůh. Proto ti, kdo této autoritě odporují, odporují Bohu (v. 2).

Ale verše 3–6 pak vysvětlují účel občanské vlády a tím vymezují autoritu, kterou jim Bůh delegoval. Právě v této části vidíme návrat ke konceptům dobra a zla, hněvu a pomsty. Navíc tato část bude šokující pro typického křesťana, který slyšel pouze „zkratkovité vyjádření“ izolované první poloviny verše bez kontextu a který nikdy pečlivě nečetl a nezvažoval zbytek kontextu.

Všimněme si tří klíčových bodů v následujících verších:

- Vláda není samostatný bůh, jehož každému rozmaru jsme povinni se podřizovat. Spíše je „Božím služebníkem“ (v. 4) – je v „Boží službě“ (v. 6). Bůh delegoval úkol občanské vládě a dal jí autoritu tento úkol vykonávat.
- Bohem daným úkolem vlády je odměňovat to, co je dobré (v. 3b) a trestat to, co je zlé (v. 4). Všimněte si, že použití „dobra“ a „zla“ ve dvanácté kapitole nezvratně spojilo definici těchto slov s Boží vůlí. On definuje, co je dobré a co je zlé – ne vy, ne já a ne vlády. Mají jednoduše chválit a odměňovat dobro a trestat zlo tak, jak je definuje Bůh.
- Pomsta a hněv proti zlu je Boží doménou (12,19), ale on delegoval výkon této role a doprovodnou autoritu k jejímu vykonání občanské vládě. Slouží Bohu jako jeho služebníci, když trestají to, co je zlé v jeho světě – pracují jako jeho delegovaní mstitelé, kteří vykonávají „trest nad tím, kdo činí zlo“ (v. 4).

V souladu s dvanáctou kapitolou je bezprostředním závěrem, že my nemáme oplácet zlo pomstou a hněvem, které si zaslouží, ale Bůh ano. Musíme tedy oplácet zlo pouze dobrem, ne dalším zlem. Ale to neznamená, že spravedlnost v tomto světě v současnosti chybí a čeká na nějaký konečný, věčný soud. Bůh delegoval tuto roli občanské vládě a jejím vládcům.

Doufám, že v tom vidíme zřejmý smysl. Pokud by někdo ublížil našim blízkým, nepochybně bychom cítili určitý stupeň „spravedlivého hněvu“. Ti, kdo spáchali zlo, musí být potrestáni, ano, ale my jsme v tu chvíli možná nejméně způsobili určit přiměřený trest. Tato role je přenesena na vládu.

Ale důsledky tohoto textu jdou daleko za tento bezprostřední a zřejmý závěr. Právě těmto dalším důsledkům se budeme věnovat příště.

BOŽÍ MĚCH NA TVÉ SLZY

Austin Walker

Jak samotno sedí město, které mělo tolik lidu! Je jako vdova ... Za noci pláče a pláče, po líci slzy jí kanou ... (Pl 1,1–2)

Slzy jsou součástí způsobu, jakým vyjadřujeme svůj zármutek. Není těžké si představit bolavé plačící oči Naomi a Rút. Není nic ostudného, když proléváte slzy kvůli hořkému zármutku, který cítíte ve svém nitru. Zpočátku se za to můžete stydět, zvláště když se to stane nečekaně na veřejnosti.

Když Kristus stál u Lazarova hrobu, musely mu po tvářích stékat slzy. Prostě čteme: „Ježíš plakal“ (Jan 11,35). Všichni přítomní viděli jeho slzy, ale on necítil žádné rozpaky. Ve 33. verši čteme, že když viděl Marii a její přátele plakat, nijak je neokřikl, neznevážil jejich zármutek, přestože se chystal vzkřísit Lazara z mrtvých.

Když máme dobrý důvod k slzám, nemusíme se za ně nikomu omlouvat. Je smutné, že se na nás ostatní někdy za takové projevy smutku mračí nebo nemají představu o hloubce pocitů, které takové slzy vyvolávají. To Kristus nikdy nedělá. Není tedy důvod se stydět. Křesťanům je přikázáno: „Radujte se s radujícími a plačte s plačícími“ (Ř 12,15). Když však dojde na pláč s vdovou, někteří členové církve, nebo dokonce členové její vlastní rodiny, si často nejsou jisti, jak projevit soucit a vstoupit do jejích bolestí. Je příliš snadné zapomenout na slzy vdov. Před několika lety jsem kázal na konferenci pro pastory. V rámci tohoto kázání jsem se zmínil o některých věcech, které by měly být ve veřejných modlitbách církve na prvním místě. O několik měsíců později jsem se setkal s jedním z pastorů, kteří se konference zúčastnili, a ten mi řekl, že nyní při vedení modliteb sboru zařazuje modlitby za vdovy. Když to udělal poprvé, přišla za ním jedna starší vdova a řekla mu, že to byla jediná příležitost, kdy slyšela pastora veřejně se modlit za vdovy. To by se jistě nikdy nemělo stát!

Zármutek se slzami je součástí toho, jak nás Bůh stvořil jako lidské bytosti, a proto je zármutek legitimní emocí. Možná jste ztratila manžela a váš zármutek je ještě větší, protože víte, že nebyl křesťan. V takové situaci je správné nad ním truchlit. Pán Ježíš se rmoutil a plakal, když uvažoval o Jeruzalému v jeho přetrvávající nevěře (Lk 19,41–44; Mt 23,37–39). (Později se zamyslíme nad tím, jakou útěchu nám Bible v takových situacích poskytuje). Zde nás však Pán učí, že slzy jsou skutečným vyjádřením a východiskem našeho zármutku. Proto nacházíme Davida, který mluví o tom, že Bůh vložil „mé slzy do svého měchu“ (Ž 56,9). David byl v té době pod velkým tlakem nepřátel a ve svém strachu se naučil důvěřovat Bohu. Co Davida za těchto okolností utěšovalo? Byla to skutečnost, že Bůh si všeho jeho zármutku obzvlášť všimal. Bůh má měch na slzy svého lidu. To znamená, že na vás shlíží se soucitem a něhou. Znamená to, že se trápí vaším trápením. Smrt jeho svatých je v jeho očích vzácná a stejně tak i vaše slzy. Na zem nepadne jediná slza, která by se neshromáždila v jeho měchu. Vzpomeňte si, že slyšel sténání svého lidu v Egyptě a přišel mu na pomoc (Ex 2,24). Slitoval se nad králem Chizkijášem, když byl nemocný a blízko smrti. Izajáš za ním přišel a řekl mu: „Toto praví Hospodin ... Vyslyšel jsem tvou modlitbu, viděl jsem tvé slzy. Hle, uzdravím tě“ (2Kr 20,5).

Váš smutný stav vdovy není jiný. V Pláči Jeremiáš popsal stav sužovaného Jeruzaléma, že je „osamělý ... jako vdova“ (Pl 1,1). Město bylo zničeno a jeho obyvatelé byli odvečeni do babylonského vyhnanství. Jeremiáš, často označovaný za plačícího proroka (viz Jr 9,1), byl zdrcen smutkem a žalem. Osamělost opuštěné vdovy, která přišla o manžela, je vyjádřena vzdechy a pláčem, podobně jako pláč Jeruzaléma v jeho utrpení. Bolest a rána, která ji způsobuje, propuká v noci v hořký pláč a „po lici slzy jí kanou“ (1,2).

Všimněte si také, že se jedná o slzy prolité v noční tmě, kdy je intenzita osamělosti citelnější. Nejsou to jen slzy prolité na pohřbu, ani slzy prolité mezi soucitnými přáteli; jsou to také slzy prolité o samotě, v noci. Ostatní spí, ale vy jste vzhůru; vaše myšlenky se soustředí na vaše starosti a vzlyky a slzy tečou a tečou dál. Možná se přistihnete, že ve svém vzlykání sténáte před Bohem. V takových

chvích, kdy není žádná lidská bytost, která by vám poskytla útěchu, je dobré si uvědomit, že Bůh, který nikdy nedřímá ani nespí, o vašich slzách dobře ví a znovu je vkládá do svého měchu. Pouze takové myšlenky na Boží milosrdenství a lásku mohou poskytnout jakoukoli úlevu, uklidnění a útěchu v časech hořkosti a opuštěnosti.

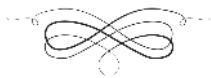
Na tomto místě musím upozornit na důležitou věc. Budete-li v Pláči číst dál, brzy zjistíte, že smutek Jeruzaléma byl způsoben jeho hříchem a Božím soudem nad tímto městem a judským národem. Tím nechci naznačit, že byste se stala vdovou v důsledku Božího soudu. Jeremjáš prostě přirovnal osamělost tohoto města k osamělosti, kterou prožívá vdova po smrti svého manžela. Nebylo by správné toto přirovnání dále rozvíjet.

Mnoho slz vdovy je prolito v soukromí. První rok vdovství je obzvlášť těžký, protože se blíží výročí a narozeniny. Návštěva vnoučat může být obzvlášť bolestná, protože se učíte žít sama a možná jim musíte říct, proč dědeček není s vámi. V té době vás může přemáhat smutek, protože váš manžel tam není, aby si tyto chvíle užil s vámi. Vzpomenete si na věci, které jste s nimi dříve dělali společně, a to vás opět strhne. Zvláště bolestné bude výročí manželovy smrti a možná i nemoci, která jí předcházela, nebo vzpomínka na její náhlost. Tyto události budete znovu a znovu prožívat. Vzpomínky na věci, které jste dělali společně, znovu otevrou ránu, o níž jste si už myslela, že se začíná hojit. Neustále se objevují nové slzy.

V takových situacích je svůdné myslet si: „Nikdo nechápe, čím procházím.“ To je ďáblová lež. Nevěřte jí, ani na okamžik. Ten, kdo stál s pláčem u Lazarova hrobu, vašemu zármutku jistě rozumí. Ztratil snad měch, v němž uchovává slzy svého lidu? Zapomněl snad na soucit? Truchlil a plakal nad Jeruzalémem v jeho duchovní opuštěnosti stejně jako Jeremjáš. I on věděl, co je to truchlit v Getsemanské zahradě, jen několik hodin před svou smrtí. Čteme o jeho opuštěnosti, o tom, že to byl „muž plný bolesti zkoušený nemocemi“ (Iz 53,3). On však prožíval víc než jen zármutek. Šel na kříž a přinesl sám sebe jako oběť za naše hříchy, aby nám zajistil spásu. Od Ježíše Krista dostáváme odpuštění hříchů a dar věčného života. Nikdy nebyl tak sám, jako když křičel z kříže, když snášel to hluboké vědomí, že je Bohem opuštěn.

Člověk, který skutečně věří v Krista, je s ním spojen vírou. Kristus je živý a jako náš velekněz se za nás nyní přimlouvá. Musíme si uvědomit, že sdílel naše pozemské zkušenosti, včetně zármutku, utrpení a smrti. Proto s námi nyní může soucítit. Slzy na tvářích, důkaz hořkého pláče v noci, nejsou výjimkou. On jim vždycky rozumí.

On vyslyší vaše volání a vy zjistíte, že čím více se naučíte vylévat své srdce Ježíši Kristu, tím více pokoje a spokojenosti v Bohu poznáte, a to i uprostřed slz. To je duchovní pravidlo jeho království. Vzpomínáte si na list Filipským 4,6–7? Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. *A pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši*“ (zvýraznění doplněno). Vzpomeňte si také na muže, který toto napsal. O několik veršů později nám Pavel říká: „... naučil jsem se být spokojen s tím, co mám“ (4,11). Vaše slzy z vás nedělají výjimku v prožívání této spokojenosti, která pramení z vylévání srdce Bohu.

NIKÁJSKÝ KONCIL II. „CÍSAŘ SPRÁVCEM CÍRKVE“

Jaroslav Kernal

V letošním roce si připomínáme tisíc sedm set let od uplynutí prvního ekumenického koncilu církve. Tento koncil svolal císař Konstantin, zvaný Veliký, v roce 325 do Nikáji (lat. Nicaea, dnešní Iznik v Turecku). Koncil trval od 20. května do 25. července a zúčastnilo se ho údajně 318 biskupů z římské říše (údaj Athanasia, ostatní účastníci uvádějí účastníků méně).

Na začátku čtvrtého století se římská říše potácela v obrovském zmatku, na všech stranách čelila nájezdům okolních národů a zmítala se ve víru občanských válek. Také mezi křesťany zuřily urputné boje a to navzdory mnoha pronásledováním, jimž museli čelit (především na přelomu třetího a čtvrtého století za vlády Diokleciána). Roku 313 se vládcové východní a západní části římské říše, Licinius a Konstantin dohodli na tzv. milánském ujednání, které vyhlášovalo svobodu vyznání v obou částech římské říše. Ale ani to nevedlo k úplnému pokoji a spory mezi křesťany, které se týkaly především Kristova Božství, neutuchaly. Politicky situaci vyřešil Konstantin, který se roku 324 stal jediným vládcem celé římské říše. A aby vyřešil i náboženské spory mezi křesťany, svolal do Nikáje všeobecný koncil.

Do Nikáje přijeli biskupové z celé římské říše, ale biskupové mimo římskou říši (např. z Persie) pozváni nebyli. Nicméně dějiny píší vítězové, takže se tento koncil zapsal do historie jako první ekumenický (tedy všeobecný) koncil. Každopádně se však jednalo o první setkání biskupů v takovém rozsahu. Faktem také je, že před rokem 313 by k takovému setkání pravděpodobně dojít nemohlo. Byla to náboženská svoboda garantovaná císařem a také podpora křesťanů ze strany císaře, která toto setkání umožnila.

Koncil se odehrál v císařském paláci v Nikáji a císař měl úvodní a také závěrečnou řeč. Byl to také on, kdo stanovil řád koncilu. Byl to jeho politický zájem, aby se křesťané přestali mezi sebou dohadovat a štěpit

a aby v říši konečně zavládl klid. Vzal prostě věci církve do svých rukou. Tady bychom mohli vidět kořeny toho, co známe z pozdější doby pod názvem boj o investituru, tedy o to, kdo bude koho ustanovovat, kdo nad kým vládne – zda světská moc vládne nad církví nebo zda je církev nadřazena světské moci. Je vidět, že zmatek v této otázce se netýká jenom posledních let, ale táhne se celými dějinami církve.

Např. Westminsterské vyznání víry z r. 1647, které je základem věrouky presbyterních církví v článku 23 (O světských autoritách), ve 3. odstavci uvádí, že „nositelé světské autority mají moc svolávat církevní sněmy, být na nich přítomni a zajišťovat, aby všechno, co na nich bude ujednáno, bylo v souladu s Boží myslí.“ Podobná prohlášení nejsou v historii ojedinělá.

Ale Pán Ježíš ustanovil jiný princip: „Co je císařovo, odevzdejte císaři, co je Boží, Bohu“ (Lk 20,25). Mluví o dvou sférách, které se sice stýkají, ale jinak jsou striktně oddělené. Na jedné straně je církev a na druhé straně je stát. Církev má být oddělená od světské moci a musí být na ní nezávislá. Jenom to je biblický funkční model vztahu státu a církve.

Císař Konstantin měl jistě dobrý úmysl a chtěl vyřešit rozkoly v církvi a v nějaké míře se mu to možná i povedlo – i když spory o Božství Pána Ježíše Krista se táhly ještě dlouho. Nicméně neměl to být císař, kdo bude řešit duchovní otázky, musí to být vždy ti, jimž jsou tyto otázky svěřeny – a to jsou křesťané.

Z dnešního úhlu pohledu bychom možná mohli říct, že Konstantin chtěl vytvořit z církve korporát (a de facto k tomu skutečně došlo). Ale z biblického hlediska musíme církví rozumět místní společenství křesťanů, které je autonomní, které se spravuje samo a samo také rozsuzuje věci víry.

Bůh ve své svrchovanosti, prozřetelnosti, moudrosti a milosti použil Konstantina ke své slávě, ale jeho příklad by nám měl sloužit více jako varování, než jako to, co bychom měli následovat.

Příště se podíváme na hlavní téma Nikájského koncilu, což byla otázka Kristova Božství.

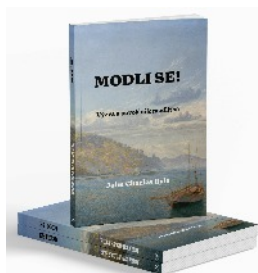
Z naší nabídky

Zvýhodněná sada:
ŽALMY PRO POTĚŠENÍ
SRDCE & MOUDROST
KRÁLE ŠALOMOUNA
Každodenní zamyšlení z knihy Žalmů a z knihy Přísloví
Jaroslav Kernal

Rozměr a vazba: 110 x 160 mm,
vázaná, s přebalem a záložkou.

Počet stran: 212 & 224

Cena: 580,- Kč

MODLI SE!

Výzva a povolání k modlitbě

John Charles Ryle

Rozměr a vazba: 110 x 160 mm, brož.

Počet stran: 76

ISBN: 978-80-909065-5-6

95,00 Kč

Připravujeme:

Jan Amos Komenský – Nedobytný hrad je Hospodinovo jméno
(převédeno do souč. češtiny)

Jan Hus – O šesti bludech (v souč. češtině)

Jaroslav Kernal – Kazatel: Radost a marnost života
(každodenní zamyšlení na celý rok z knihy Kazatel)

Anthony Forsyth – Císař a církev
(biblická studie na téma vztahu vlády a círke)

www.eshop.solideogloria.cz

Ⓢ *Spolek Soli Deo Gloria*

www.solideogloria.cz

Praha 2025